

Снежният котарак

Холи Уеб

Издателство „Фюм“

*На Шарлот Фенел
Холи Уеб*

*На Санди и Даяна – спасители на котки
Джо*

The Snow Cat

Text copyright © Holly Webb, 2016

Illustrations copyright © Artful Doodlers, 2016

Cover illustration copyright © Simon Mendez, 2016

Author photograph copyright © Nigel Bird

Holly Webb Animal Stories illustrations copyright © Sophy Williams

Stripes Publishing

All rights reserved.

Снежният котарак

©Издателство „Фюм“, 2018

Превод Екатерина Христева Митренцева

Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-332-1

Глава първа

Какво ще кажеш, Бел, харесва ли ти? – усмихна се баба ѝ.

– Не знам. Мисля, че ми харесва. Но е доста различно – Бел отново огледа малката дневна на апартамента.

Беше странно – познатите неща на баба ѝ, но на нови места. И всичко изглеждаше някак си натъпкано и неудобно.

– Знам, че изглежда странно, скъпа, но за мен ще е много по-лесно да живея тук, отколкото в досегашната къща. По-малко чистене, никакви стълби. Освен това е добре, че имам съседи съвсем наблизо. А ти все така ще идваш да ме виждаш, Бел, скъпа. Не се притеснявай!

Бел кимна неуверено. Знаеше всичко това. Мама и баба ѝ бяха обяснили. А и тя беше забелязала, че баба ѝ става все по-крехка и немощна, беше ѝ трудно да се качва и да слеза по стълбите. Бел разбираше това, но не можеше да свикне с мисълта, че баба ѝ вече няма да живее в къщата в края на голямата улица и че на връщане от училище вече няма да може да се отбива при нея. „Къщата на дъба“ – домът за възрастни хора, където се беше преместила баба ѝ, беше само на няколко минути път с кола от предишния ѝ дом, но въпреки това изобщо не беше същото.

– Много хубава старинна къща – обади се майка ѝ. – Чудя се кой ли е живял в нея преди? Къща като тази със сигурност пази много истории...

Баба ѝ кимна.

– Дагоха ми една книжка за историята на къщата. Сложих я тук някъде. Ще ви я покажа, като я намеря. Къщата е била построена малко след 1850 година, това си

го спомням много добре. Градината също е била проектирана тогава. Малко са старомодни с тези кътове с храсти и с езерцата с рибки, но аз ги харесвам. Ще ми бъде приятно да се разхождам и да седя на пейките в слънчевите и топли дни.

Бел също харесваше градините. Бяха много големи, а когато идваше по алеята, забеляза дори няколко статуи и блясъка на водата от едно езерце с лилии.

– Защо не се разходиш да поразгледаш? – предложи баба ù.

– Разрешено ли е?

– Разбира се! Ако някой те попита защо си тук, просто обясни, че си ми на гости – отвърна баба ù.

– Ще ти бъде интересно – кимна окуражително и майка ù.

Бел погледна през прозореца. Есенният следобед беше слънчев и тих, под високите дървета шаренееха купчини опаднали листа. Прииска ù се да тича из тревата, да разпилява листата, но се притесняваше, че градините са много уединени и пусати.

– Добре – промърмори тя с неохота.

– Може да излезеш направо оттук – баба ù посочи високите стъклени врати към малката тераса пред апартамента. –

Имам късмет, че апартаментът е на първия етаж. Мога да излизам направо в градината или да седя тук, до вратата, и да гледам катериците.

Бел се усмихна. И сега виждаше една катеричка, която се стрелкаше по клоните на големия кестен до терасата. Може би там беше хралупата ù. Неочаквано момчето се развесели. Излезе на тясната тераса пред стъклените врати и забърза по стъпалата към кестена. Чугеше се колко ли може да се приближи, без да уплаши животинката. Обичаше катериците. Бяха толкова пухкави. Смешните им ушички и черните им блестящи очички я умиляваха. Майка ù се ядосваше, че са изровили луковиците на лалетата в саксиите в тяхната градина, но Бел си мислеше, че човек не може да се сърди на толкова симпатични животинки.

Тя тръгна направо през моравата. Вървеше бавно, за да не уплаши катерицата. Рагваше се, че е с дебелия жилетка. Баба ù я беше плела – мека, бяла, приличаше повече на пухкав жакет. Струваше ù се старомодна и малко бебешка. Облече я само защото идваше при баба ù и искаше да я зарадва, но сега жилетката я обгръщаше с меката

си топлина. Въпреки това потръпна, щом нагази в тревата. Беше едва края на октомври, но застудяваше. Сутринта беше паднала слана – още стоеше по тревата там, където слънцето не беше успяло да я разтопи.

Бел въздъхна, защото катерицата я забеляза и се стрелна към върха на гървото със сърдито цвърчене. Сигурно не беше свикнала да има посетители. Или си мислеше, че Бел търси скривалищата ѝ със запасите за зимата.

Момчето махна на сладката сърдитка и тръгна към тъмнеещите се заг моравата ниски гървета. Тях ли баба ѝ наричаше къртове от храсти? Растяха на групи, между които се виеха тесни пътечки. Тук-там между гърветата имаше статуи. Мястото сякаш беше създадено да се разхождаш и да му се любиш. Храстите спираха студения вятър и Бел си помисли, че горичката е чудно място за игра в мразовити дни. Тя обиколи наоколо и разгледа статуите. Най-много ѝ хареса едно малко момче – точно на входа на горичката. Отначало си помисли, че носи мъхести панталони, но после видя, че има и копита. Беше полчовек, полукоза. Откри и още едно езерце. Беше малко, пълно със зла-

тистооранжеви риби, които се стрелкаха във водата. Тъкмо коленичи да ги разгледа по-добре, когато чу майка ѝ да я вика.

– Нямахте те цяла вечност – усмихна се баба ѝ. – Откри ли интересни места?

– Бях при тези гървета отсреща. Това е кърт с храсти, нали? Има и езерце с риби. Градините са невероятни, бабо!

– Значи си харесала новия ми дом? – усмихна се баба ѝ. – Може да ми дойдеш на гости тогава. Затова исках апартамент с допълнителна стая. Тя е приятна и уютна, но има място само за теб и за едно легло. Ще бъде хубаво да идваш и да спиш при мен като в старата ми къща.

Бел я прегърна.

– Ще идвам, разбира се!

